

Arrest

nr. 185 778 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een sjiïet te zijn, afkomstig uit Shoblan, Kurram Agency in Pakistan. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen alvorens u het land diende te verlaten. Uw regio wordt sinds lang geteisterd door oorlog en een strijd tussen sjiïeten en soennieten. Zelf werd u sinds 2010 benaderd om te werken voor Alamdaar Federation (AF), een sjiïtische militie. U bracht voor hen gewonde personen naar ziekenhuizen vervoerde munitie voor de strijders. U zou uiteindelijk zo'n vier jaar lang bij de AF blijven, tot u te weten kwam dat uw naam op een lijst van de Taliban stond. Een van uw neven, die ook meewerkte met AF raakte vermist in de achtste maand van 2014. U kreeg schrik en bleef uit voorzorg binnen. Omdat u verveeld raakte, besloot u het land te verlaten. U verliet daarop Pakistan rond 10 mei 2015 en reisde verder via Iran, Turkije, Griekenland,

Macedonië, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 18 juni 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende.

Op 3 december 2015 nam de DVZ een beslissing 26quater en werd u naar Hongarije gebracht alwaar uw asielaanvraag zou behandeld worden. U diende er effectief een asielaanvraag in, maar kreeg een negatieve beslissing. U reisde daarop terug naar België en diende er op 1 juli 2016 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam op 30 september 2016 een beslissing tot inoverwegingname van uw asielaanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een geboorteakte, een 'school leaving certificate', een brief van AF, zes foto's van uzelf, een medisch verslag uit België en de enveloppe waarmee uw documenten werden opgestuurd. U bracht ook volgende kopieën mee: een 'domicile certificate', een medisch verslag over uw vader en een attest over het werk van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Shoblan, Kurram Agency te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. U gaf tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u geboren werd op 15 april 1999 (Verklaring DVZ, d.d. 12 augustus 2015). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 24 juni 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is.

Hoewel deze beslissing reeds in juli werd betekend, deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn te staven. Wat meer is, toen u gehoord werd op het CGVS gaf u bovendien zelf aan dat u gelogen had over uw leeftijd, en u dus meerderjarig was, omdat u bang was om gedeporteerd te worden. U verklaarde nu geboren te zijn op 15 april 1995 (CGVS, p. 3). Echter uit uw asieldossier uit Hongarije blijkt dat u daar nog **een compleet andere geboortedatum zou geven**: 18 januari 1996 (zie blauwe map). Hierop gewezen gaf u aan dat u van de smokkelaar uw correcte geboortedatum niet mocht geven (CGVS, p.21). Hoe dan ook mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. **Dat u dan zou verklaren dat u moedwillig de Belgische (en Hongaarse) asielinstanties trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, tast uw algemene geloofwaardigheid reeds een eerste maal ernstig aan.**

Het CGVS betwist echter niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielpcedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot 10 mei 2015 (Gehoorverslag CGVS, d.d. 21 november 2016, p. 22 & 27) onafgebroken in Shoblan verbleven heeft. Er dient daarentegen vastgesteld te worden dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan u beweert.

Zo legde u ook geen enkel geloofwaardig Pakistaans begin van bewijs neer, ter staving van uw identiteit, zoals een identiteitskaart of een paspoort. U verklaarde nooit een paspoort, of een identiteitskaart te hebben gehad (CGVS, p. 13). Vreemd genoeg had u bij de DVZ aanvankelijk nog verklaard dat u uw identiteitskaart in Pakistan had achtergelaten (Verklaring DVZ, p. 9). Toen u hierop werd gewezen, gaf u aan dat u zich niet herinnerde dat u hierover iets had gezegd (CGVS, p. 21), hetgeen maar weinig afdoend is. U gaf finaal aan dat u dat niet hebt gezegd (CGVS, p. 21). **Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u uw identiteitskaart liever achterhoudt, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Een reden hiervoor zou kunnen zijn dat op uw identiteitskaart een andere verblijfplaats zou staan dan Kurram Agency.**

Ter staving van uw identiteit legde u dan wel een geboorteakte en 'domicile certificate' neer. Echter, over deze documenten kan het volgende worden opgemerkt. Zo moet vooreerst worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Pakistan documenten eenvoudig na te maken zijn of kunnen worden verkregen via corruptie. Bijgevolg dragen Pakistaanse documenten slechts een geringe bewijswaarde met zich mee. Wat betreft de **geboorteakte** moet worden opgemerkt dat, hoewel u beweerde dat het om een origineel zou gaan (CGVS, p. 14), daar toch enigszins aan kan worden getwijfeld. Zo is het opmerkelijk dat de stempel verdwijnt achter de tekst en de rand van het kader. Hoe dan ook is het opmerkelijk dat zulk document in het Engels zou zijn opgesteld, in een regio waar velen het Engels niet eens machtig zouden zijn. Bovendien gaf u zelf aan dat uw vader dit document recent, na uw vertrek verkreeg, hetgeen meteen het gesolliciteerd karakter van het document onderstreept. Dergelijke vaststellingen brengen de authenticiteit van het door u voorgelegde document verder in het gedrang. Betreffende uw '**domicile certificate**' dient te worden opgemerkt dat het hier enkel een kopie betreft en deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien staat op uw certificaat te lezen dat u zou behoren tot de Para Chamkani-stam, terwijl u zelf beweerde tot de Turi-stam te behoren (CGVS, p. 4). Bijgevolg kunnen ook vraagtekens worden geplaatst bij de authenticiteit van dit document. **U bent er dan ook niet in geslaagd uw identiteit en de daaraan verbonden herkomst ontegensprekelijk aan te tonen.** Dat u tegenstrijdige verklaringen zou afleggen over het al dan niet bezitten van een identiteitskaart, uw geboortedata en u geen enkel authentiek identiteitsdocument voorlegde, doet vermoeden dat u uw ware identiteit liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asiendiensten. **Daar u het CGVS geen duidelijk zicht wenst te geven op wie u bent, rijst het vermoeden reeds een eerste keer dat u uw beweerde regio van herkomst al even verlaten heeft.**

Dat vermoeden wordt overigens versterkt doordat u bij uitbreiding geen enkel geloofwaardig document voorlegde dat u recent zelf zou hebben verkregen en die bijgevolg uw verblijf in de regio de voorbije jaren zou kunnen staven. Zo legde u ook nog een kopie neer van een medisch attest over uw vader uit 2013. Vooreerst betreft het hier enkel een kopie en gaf u bovendien zelf aan dat uw vader dit had verkregen (CGVS, p. 15-16). Daarnaast legde u ook nog kopie neer betreffende het werk van uw vader ('Termination of Service Certificate'). Opnieuw betreft het hier enkel een kopie en bovendien zou uw vader reeds in 2000 gestopt zijn met werken bij het leger (CGVS, p. 16). U had bovendien geen enkele info over het werk van uw vader (CGVS, p. 16), waardoor ook hier maar weinig waarde aan kan worden gehecht. Tot slot bracht u ook een schooldocument mee ('school leaving certificate'), en verklaarde u dat uw vader dit document had verkregen, nadat u Pakistan reeds had verlaten (CGVS, p. 13), hetgeen opnieuw wijst op het gesolliciteerde karakter van uw documenten. Dat laatste kan ook worden gezegd over het laatste bewijsstuk dat u voorlegde: de brief van AF. Zo kun u vooreerst niet exact aangeven wanneer u dergelijk document zou hebben verkregen, maar gaf u aan dat u het vlak voor uw vertrek kreeg (CGVS, 15 & 17). Gevraagd waarom u dergelijk document dan nodig had, gaf u aan dat u plande om het land te verlaten (CGVS, p. 15), hetgeen er op wijst dat dergelijk document werd opgesteld met het oog op uw asielaanvraag. Hoe dan ook valt het te betwijfelen dat u zelf dit document in Pakistan zou hebben verkregen. Zo zou u vertrokken zijn uit Pakistan met enkel uw 'domicile certificate' op zak (CGVS, p. 15), terwijl u het document dat u net liet maken met het oog op uw vertrek, in Pakistan zou achterlaten. De verschoning dat u vreesde dat het zou gestolen worden (CGVS, p. 15), is dan ook weinig logisch gezien u wel uw **origineel** 'domicile certificate' durfde mee te nemen. **Dat u bijgevolg geen enkel document zou kunnen voorleggen dat u recent en zelf zou hebben verkregen in uw regio van herkomst, sterkt het vermoeden dat u al langer uit uw regio van herkomst bent vertrokken dan u wil laten uitschijnen.** Tot slot moet ook worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw documenten werden verzonden door uw vader uit Parachinar (CGVS, p. 12). Uit de enveloppe die u voorlegde blijkt echter dat de documenten werden

verzonden vanuit **Lahore** door een zekere Khizar Hayat (zie groene map), die u dan weer niet leek te kennen (CGVS, p. 19). Het doet op zijn beurt dan weer vermoeden dat ook uw familie uw regio van herkomst reeds heeft verlaten.

Daarnaast bleek u niet bijzonder goed op de hoogte te zijn van enkele ingrijpende gebeurtenissen, die zich in de afgelopen jaren in uw regio hadden voorgedaan. Zo werd u gevraagd om incidenten aan te kaarten die zich recent hadden voorgedaan, maar kon u enkel verwijzen naar één ontploffing in 2013 en een ontploffing in 2015 toen u reeds in België was (CGVS, p. 24). U kon er verder echter enkel over vertellen, dat het op de schoolweg was in de Ramadan-maand. U haalde verder enkel aan dat Irfani om het leven was gekomen **in Islamabad**; een eerder veelbesproken gebeurtenis in Pakistan. U had echter geen idee wanneer exact hij om het leven was gekomen en meende voorts dat er -buiten een gespannen sfeer- na zijn dood niets speciaals gebeurde in Parachinar (CGVS, p. 25). Nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat na zijn dood er een rouwperiode van 40 dagen werd afgekondigd en alle educatieve instellingen, markten en zakencentra gesloten bleven voor drie dagen in de stad. Dat u dit leek te zijn ontgaan, is opvallend. U had verder geen idee sinds wanneer exact Daesh aanwezig zou zijn in uw contreien, noch kende u prominenten (CGVS, p. 26). Opvallend was echter dat u wel degelijk wist waar Alizai zich bevond, maar u zich niet leek te herinneren dat daar iets gebeurde (CGVS, p. 26). Nochtans werd er **vlak voor uw vertrek** een zelfmoordaanslag verijdeld tijdens een voetbalwedstrijd.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kurram Agency kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat tot 10 mei 2015 in Kurram Agency heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in de jaren voordien in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Immers, de geloofwaardigheid van uw relaas wordt ernstig ondermijnd door tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden doorheen uw relaas. Zo verklaarde u sinds vier jaar voor de Alamdaar Federation te werken en zou u hierdoor door de Taliban worden bedreigd (CGVS, p. 17). U verklaarde bovendien dat u enkel de Taliban zou vrezen (CGVS, p. 17). Vreemd genoeg had u bij de DVZ nog verklaard niet alleen de Taliban te vrezen, maar ook de Alamdaar Federation en zelfs de autoriteiten (Vragenlijst CGVS, d.d. 19 september 2016, Vraag 3.4). Hierop gewezen gaf u aan dat u dat niet gezegd hebt, aangezien u geen angst hebt voor de federatie (CGVS, p. 18). Waarom u dat dan eerder wel zou verklaren is bevreemdend. Vreemd genoeg verklaarde u ook dat u eigenlijk **niet verplicht** was om zich bij de Alamdaar Federation aan te sluiten (CGVS, p. 18). Bij de DVZ zei u dan weer letterlijk dat u **wel verplicht was** (Vragenlijst CGVS, 3.5). Toen u hierop werd gewezen gaf u aan dat u toen niet zoveel details mocht vertellen (CGVS, p. 18), hetgeen geen afdoende verklaring is voor dergelijke tegenstrijdigheid. Zo beweerde u toen zelfs dat u zou gedood worden indien u zich niet bij hen zou aansluiten (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), terwijl u nu beweerde hen niet te vrezen (zie supra). Hierop gewezen haalde u dan plots aan dat u alsnog verplicht werd (CGVS, p. 19). Wat er ook van zij, uit toegevoegde informatie blijkt ook nog eens dat gedwongen rekrutering door dergelijke milities absoluut niet aan de orde is, hetgeen uw bewering verder ondermijnt.

Hoe dan ook, u verklaarde vervolgens dat u op de lijsten van de Taliban stond, uw neef hierom werd ontvoerd en men u daarom ook zou doden (CGVS, p. 17). Dient te worden opgemerkt dat u over het bestaan van dergelijke lijsten, waarop uw naam zou staan en het verdwijnen van uw neef bij de DVZ met geen woord heeft gerept (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen, gaf u aan dat u het kort moest houden (CGVS, p. 19), hetgeen weinig afdoend is. Gezien de ernst van de feiten, u haalde die namelijk meteen zelf aan bij het CGVS, is het zelfs onbegrijpelijk dat u dergelijke feiten niet eens zou aanhalen. **Verder** leek u zelf niet goed te weten wanneer exact deze jongens vermist raakten en kon u het niet beter plaatsen dan in de achtste maand van 2014, maar had u er verder geen nieuws over (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u eigenlijk wist dat uw naam op de lijst staat, verklaarde u dan plots dat u eigenlijk nooit persoonlijk bedreigd werd, maar dat u gewoon angst had om hetzelfde mee te maken (CGVS, p. 18). Dat u dan eerder over het bestaan van lijsten zou spreken ondermijnt alweer uw geloofwaardigheid.

De verklaringen die u voor al deze tegenstrijdigheden aflegde zijn absoluut niet afdoend. Van een asielaanvraag kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ten aanzien van de verschillende asielinstanties coherente verklaringen aflegt. Het CGVS wenst er in deze ook nog op te wijzen dat het gehoor bij de DVZ werd afgenomen in het bijzijn van een tolk die de taal Pashtu machtig is en u zich na afloop van het interview akkoord verklaarde met uw verklaringen. Bovendien gaf u op het CGVS ook nog aan dat het gesprek bij de DVZ goed was verlopen er geen problemen waren (CGVS, p. 2).

Tot slot wordt uw geloofwaardigheid eveneens ondermijnd door een eerder laattijdig vertrek. Zo verklaarde u sinds de achtste maand in 2014 in angst te leven (CGVS, p. 18), maar verliet u pas in mei van het daaropvolgende jaar Pakistan (zie supra). Toen u hierop gewezen werd, gaf u aan dat u zich binnen verstopte en u uiteindelijk vertrok omdat u zich verveelde (CGVS, p. 18), hetgeen een eerder opmerkelijke verklaring is waarom u alsnog Pakistan zou verlaten. Hoe dan ook, de vaststelling dat uw ouders na uw vertrek eigenlijk helemaal geen problemen meer zouden hebben gehad (CGVS, p. 21) en zij zelfs nog steeds in uw dorp zouden wonen, ondermijnt finaal de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Dat u uw werkelijke reden van vertrek niet opgeeft, doet verder vermoeden dat u niet recent uit de regio van Kurram Agency bent vertrokken.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen (CGVS, p. 27), blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde

geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas werden allen hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De door u voorgelegde foto's voegen ook weinig toe aan uw asielrelaas. Zo heeft het CGVS geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden dergelijke foto's werden genomen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker stelt dat hij, op het ogenblik dat hij zeker was dat een bevoegde en geïnteresseerde instantie (het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS)) ten gronde kennis nam van zijn asielmotieven, niet enkel zijn precieze leeftijd zelf spontaan heeft meegedeeld, maar ook plausibele redenen heeft aangevoerd voor zijn aanvankelijke verklaringen in België en in Hongarije. Hij merkt op dat het niet uitzonderlijk is dat jonge vluchtelingen hun leeftijd "aanpassen" op aanraden van de smokkelaar en om verschillende opportuniteitsredenen, *in casu* om niet naar Hongarije te worden "gedepoteerd". Hij stelt verder dat hij in Hongarije alle middelen aanwendde om zijn ware identiteit te beschermen gelet op de omstandigheden waarin kandidaat-vluchtelingen daar worden behandeld. Hij stelt dat hij ongeveer zes maanden in zeer slechte omstandigheden doorbracht. Verzoeker acht de overwegingen in de bestreden beslissing dan ook niet fair.

Verder betreurt verzoeker de eenzijdige interpretatie van zijn verklaringen over de neergelegde en/of ontbrekende documenten. *"Uiteraard ligt deze redenering in de lijn van het standpunt dat klaarblijkelijk van meet af aan werd ingenomen, namelijk de bedrieglijke aanvraag."* Verzoeker wijst op het feit dat hij een zware vluchtroute achter de rug heeft, waarbij hij slechts een minimum aantal documenten meenam, die hij dan ook nog kwijtspeelde.

Betreffende de recente gebeurtenissen in zijn regio van herkomst, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk een aantal incidenten heeft aangehaald, maar dat het niet eenvoudig is om het nieuws zomaar los uit het geheugen op te dreunen en allerlei incidenten op te sommen. Volgens hem is het ook zo dat men niet noodzakelijk op de hoogte is van alles wat er gebeurt, ook verblijft men in de regio. Hij acht de redenering in de bestreden beslissing bijzonder eenzijdig en simplistisch en meent *"dat er alleen maar naar motieven wordt gehengeld om zijn asielrelaas als ongeloofwaardig te beoordelen"*. Hij wijst erop dat nergens wordt ingegaan op het ingeroepen conflict tussen sjiieten en soennieten in de regio of in heel Pakistan. Hij merkt ook op dat hij werd uitgenodigd om een medisch attest neer te leggen om aan te tonen dat hij wel degelijk sjiiet is, hetgeen hij deed (*"uit het medisch attest bleek overduidelijk dat verzoeker ernstige littekens op de rug vertoont, die in overeenstemming zijn te brengen met de religieuze praktijken van de sjiieten"*), doch er wordt met geen woord over dit attest gerept en evenmin over het feit dat hij zonder twijfel behoort tot de sjiiitische minderheid in Pakistan.

Betreffende zijn asielrelaas meent verzoeker dat de redenering in de bestreden beslissing *"weerom gebaseerd is op verklaringen die verzoeker in niet al te ideale omstandigheden en in een mentale toestand van onrust en onzekerheid aflegde bij DVZ; gelet op de concrete omstandigheden inzake de vluchtroute en de obstakels die verzoeker diende te overkomen kan geen doorslaggevende waarde gehecht worden aan zijn uitleg op DVZ die inderdaad nogal verwarrend was; verzoeker bevestigt dat hij werkte voor de Alamdaar Federation en hen niet vreesde/vreest, temeer daar zij hem een attest hebben uitgereikt."* Volgens verzoeker dient het gedwongen karakter van de rekrutering begrepen te worden in de context en hij herhaalt dat er geen sprake was van gedwongen rekrutering, *"doch dat men indien men in de regio woont, bij hen en voor hen dient te werken, om niet scheef te worden bekeken;*

de dwang is er dus van nature aanwezig". Verder herhaalt verzoeker "dat zijn laattijdig vertrek, uiteraard geïnspireerd bleef door de gebeurtenissen en de angst, en dat hij dus al gedurende maanden ondergedoken leefde terwijl de toestand enerzijds verslechterde en hij anderzijds geld en middelen verzamelde om de reis te organiseren. Dat hij na zoveel maanden –ook-“verveeld” was, is natuurlijk, maar heeft niets te maken met de redenen waarom hij toen vertrok; dit is een verkeerde weergave en tendentieuze interpretatie." Tevens merkt verzoeker op dat verweerder enkel aandacht besteed aan de eventuele gebeurtenissen uit het verleden, doch dat het ook de taak is van verweerder om "rekening houdend met de vaststaande elementen van het profiel in te schatten of de kandidaat vluchteling "in geval van terugkeer" een risico loopt op vervolging. Dit onderzoek wordt niet gevoerd, en met name mbt tot het behoren tot een religieuze minderheid- en dit in het licht van het hoog oplopende sektarische geweld in Pakistan."

In verband met de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoeker op dat motivering "bijzonder stereotiep" blijft en geenszins rekening houdt met het minstens vaststaande en in geval essentiële gegeven dat verzoeker sjiit is. Verzoeker volhardt voor het overige in zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijf.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest (stuk 3).

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer samen met een kopie van zijn Pakistaanse identiteitskaart (stuk 1), foto's van de identiteitsdocumenten van zijn ouders (stuk 2), een scan van zijn eerste paspoort afgeleverd in 2013 (stuk 3), omslag DHL (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker voert aan dat hij problemen kende met de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden voor de sjiitische militie Alamdaar Federation (hierna: AF). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Kurram Agency tot aan zijn vertrek naar België gelet op (a) de twijfels omtrent zijn opgegeven identiteit en leeftijd en (b) zijn gebrekkige kennis van enkele ingrijpende recente gebeurtenissen in zijn regio van herkomst, (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas gelet op (a) de tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen en (b) zijn laattijdige vertrek uit Pakistan, en (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker er betreffende zijn leeftijd en identiteit op wijst dat hij op aanraden van de smokkelaar zijn leeftijd "aanpaste" om niet naar Hongarije te worden gedeporteerd, herhaalt hij slechts zijn verklaringen dienaangaande, zonder de motivering in

de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Dat het niet uitzonderlijk zou zijn dat jonge vluchtelingen hun leeftijd "aanpassen" op aanraden van de smokkelaar is op zich evenmin een verschoning voor zijn bedrieglijk handelen, zowel ten aanzien van de Belgische als de Hongaarse asielinstanties. Verzoeker werd immers van bij de aanvang van zijn asielprocedure op het hart gedrukt steeds de waarheid te vertellen. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Op welke wijze het feit dat hij in Hongarije gedurende zes maanden in "zéér slechte" omstandigheden zou hebben verbleven, een element waaromtrent verzoeker opnieuw nalaat enig stavingsstuk voor te leggen, op zich een verschoning zou kunnen vormen voor zijn bedrieglijke verklaringen, kan niet worden ingezien. Waar verzoeker stelt dat hij een zware vluchtroute achter de rug heeft waardoor hij het minimum aan documenten dat hij meenam kwijtspeelde, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring, die overigens op generlei wijze afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing betreffende de voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en betreffende het ontbreken van andere, bijkomende documenten.

Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Betreffende zijn gebrekkige kennis van recente, ingrijpende gebeurtenissen in zijn regio van herkomst, voert verzoeker aan dat het niet eenvoudig is om het nieuws zomaar uit het geheugen op te dreunen en dat men niet noodzakelijk op de hoogte is van alles wat er gebeurt ook al verblijft men in de regio. Er dient evenwel opgemerkt dat verzoeker nergens doorheen het gehoor op het CGVS melding maakte van het feit dat hij bepaalde gebeurtenissen was vergeten. Bovendien betreffen de gebeurtenissen waarnaar tijdens het gehoor werd geïnformeerd wel degelijk ingrijpende gebeurtenissen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker er een gedegen kennis van heeft en er doorleefd over kan verhalen indien hij werkelijk tot aan zijn vertrek naar België in Kurram Agency heeft verbleven, *quod non*. Waar verzoeker opwerpt dat in de bestreden beslissing niet wordt gesproken over het conflict tussen sjiieten en soennieten in zijn regio en in heel Pakistan, dient vooreerst opgemerkt dat noch uit de informatie in het administratief en rechtsplegingsdossier, noch uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat er in Pakistan sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet louter omdat men behoort tot de sjiiitische minderheid. Aldus dient verzoeker zijn aangevoerde vrees wegens het behoren tot deze minderheid *in concreto* aannemelijk te maken. Uit de pertinente motieven in de bestreden beslissing (zie ook *infra*) blijkt evenwel dat verzoeker hier geenszins in slaagt. Een loutere verwijzing naar de conflicten tussen sjiieten en soennieten volstaat dan ook niet. Bijgevolg kan niet worden ingezien op welke wijze het feit dat uit het gevraagde medisch attest (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat verzoeker sjiiet is op zich zou aantonen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker betreffende zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelt dat hij "*in niet al te ideale omstandigheden en in een mentale toestand van onrecht en onzekerheid*" deze verklaringen aflegde, dient opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor op de DVZ gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze worden geacht in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker bij aanvang van zijn

gehoor op het CGVS verklaarde dat zijn interview op de DVZ goed was verlopen en er geen probleem was (gehoorverslag CGVS, p. 2).

Het loutere feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift bevestigt dat hij de AF niet vreest/vreesde, doet geen afbreuk aan het feit dat hij op de DVZ het tegenovergestelde verklaarde. Verder staat verzoeker zijn uiteenzetting over de wijze waarop de gedwongen rekrutering door AF in zijn regio volgens hem dient te worden begrepen op geen enkele manier, zodat dit niet meer betreft dan een blote bewering die geenszins afbreuk doet aan de informatie hieromtrent in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie').

Betreffende zijn laattijdig vertrek uit Pakistan, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen dienaangaande en het opwerpen van de blote *post factum*-bewering dat hij in de tussentijd geld en middelen verzamelde voor zijn reis, terwijl hij hiervan geen melding maakte tijdens zijn gehoor op het CGVS wanneer hem werd gewezen op zijn laattijdig vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 18). In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht opgemerkt dat het hoe dan ook niet aannemelijk is dat verzoekers ouders na zijn vertrek geen problemen meer zouden hebben gehad en zelf nog steeds in hetzelfde dorp zouden wonen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De ter terechtzitting neergelegde stukken doen aan hogervermelde vaststellingen geen afbreuk. Stukken 1 en 2 zijn niet vergezeld door een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat deze op grond van artikel 8 PR RvV niet in aanmerking worden genomen. De scan van het paspoort toont aan dat verzoeker geboren is in Khuram Agency maar is geen bewijs dat hij zou gewoond hebben tot aan zijn vertrek naar België. Dit geldt eveneens voor de omslag van DHL.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Pakistanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Pakistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij verbleef in Kurram Agency tot aan zijn vertrek naar België, noch in een gebied in Pakistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Pakistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr.

205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde verblijf in Kurram Agency tot aan zijn vertrek naar België aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER